

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 993

за изменение в частта за разноските

гр. София, 08.02.2022 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20
състав**, в закрито заседание на 08.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

като разгледа дело номер **5363** по описа за **2015** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 ГПК във вр. чл.144 АПК.

С Решение № 32/05.01.2022г. съдът осъди Българска народна банка, да заплати на С. М., обезщетение за имуществени вреди в размер на 5 577,77лева претърпени в периода от 26.07.2014 г. до 05.11.2014 г., вследствие на извършено от БНБ нарушение на правото на Европейския съюз, изразяващо се в невземане на решение за обявяване неналичност на депозитите в [фирма] в срок от пет работни дни, съгласно приложимата с директен ефект разпоредба на чл. 1, пар. 3, буква i) от Директива 94/19/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 1994 г. относно схемите за гарантиране на депозити, ведно с обезщетение за забава, в размер на законната лихва, върху сумата 5 577.77лева, считано от 02.06.2015 г. до окончателното погасяване на задължението, като отхвърли иска над уважения размер от 5 577.77лева до пълния предявен размер от 7 426,66 лв. и за периодите от 21.07.2014 г. до 26.07.2014 г. и от 06.11.2014 г. до 03.12.2014 г., ведно със законната лихва, считано от 02.06.2015г. до окончателно изплащане на сумата, като неоснователен и недоказан.

В обстоятелствената част на решението изложи мотиви за неоснователност на претенцията на ответника БНБ ,независимо от изхода на спора за присъждане на адвокатско възнаграждение и разноски по делото .

С молба от 19.01.2022 г. процесуалният представител на ответника БНБ е поискал, съдът да измени решението си в частта за разноските, като присъди в полза на БНБ разноски за адвокатско възнаграждение и заплащане на възнаграждение за вещо лице, съразмерно на отхвърлената част на иска.

С. М., чрез адв. Ч. оспорва основателността на искането.

Съдът, като взе предвид становищата на страните, както и доказателствата по делото, намира следното:

Съгласно чл.248, ал.1 ГПК, приложим съобразно препращащата норма на чл.144 АПК, в срока за обжалване, а ако решението е необжалваемо - в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или да измени

постановеното решение в частта му за разноските. В конкретния случай решението на съда е подлежи на обжалване, поради което е относима първата хипотеза. Искането за изменение на решението в частта за разноските е предявено в установения срок, предвид че постановения съдебен акт е съобщен на БНБ на 06.01.2022г., поради което и доколкото е направено от надлежна страна, е процесуално допустимо.

Разгледано по същество, искането е неоснователно.

Вярно е, че съгласно нормата на чл.10,ал.4 от ЗОДОВ -(Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ, но тази норма, няма обратно действие и изрично с Преходните и заключителни разпоредби КЪМ ЗАКОНА ЗА ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА ЗАКОНА ЗА ОТГОВОРНОСТТА НА ДЪРЖАВАТА И ОБЩИНИТЕ ЗА ВРЕДИ(ОБН. - ДВ, БР. 94 ОТ 2019 Г.) с§ 6. (1) е посочено, че този закон се прилага за предявените иски молби, подадени след влизането му в сила, а неприключилите до влизането в сила на този закон производства се довършват от съдилищата, пред които са висящи, включително при последвало въззивно и касационно обжалване. Производството пред АССГ е образувано на 02.06.2015г. ,преди влизане в сила на посоченото изменение на нормата на чл.10 ЗОДОВ с приемане на нова ал.4 и безспорно не може да намери приложение в случая. Не е налице основание за изменение на решението в частта за разноските именно поради липса на основание за присъждане на разноси в полза на ответника по иска.

Вярно е, че в мотивите на Определение № 2 от 20.04.2021 г., постановено от ОССГ от ГК от ВКС и Първа и Втора колегия на ВАС по Тълкувателно дело № 1/19 година, с което се отклони искането за приемане на съвместно тълкувателно постановление, се прие, че предвиденото положение в новата ал.4 на чл. 10 от ЗОДОВ/ДВ бр.94от 2019г./ следва да е приложимо и за заварените от изменението на закона дела, каквото е и настоящото, но съгласно нормата на чл.130,ал.2 от ЗСВ само Тълкувателните решения и тълкувателните постановления са задължителни за органите на съдебната и изпълнителната власт, за органите на местното самоуправление, както и за всички органи, които издават административни актове. Посоченото Определение по Тълкувателното дело не е задължително за съда, за да намери приложение нормата на чл.10,ал.4 от ЗОДОВ и в настоящата хипотеза. Такава задължителна сила не е предвидена за мотивите на Определения по Тълкувателни дела.

С оглед изложеното молбата за изменение на решението в частта на разноските е неоснователна.

Така мотивиран и на основание чл.248 ГПК, съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ОТХВЪРЛЯ Искане, обективизирано в молба от 19.01.2022 година на БНБ за ИЗМЕНЕНИЕ НА РЕШЕНИЕ № 32/05.01.2022 по адм. дело № 5363/2015г. В ЧАСТТА за разноските.

Определението подлежи на обжалване, по реда на обжалване на съдебното решение.
Препис да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: